

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЧЕРЕМСЬКОЇ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 7302/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

8 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Черемської проти України”

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста, *Голова,*

п. А. Б. Бака,

п. І. Кабрал Баррето,

п. Р. Тюрмен,

п. В. Буткевич,

пані Д. Йочієне,

п. Д. Поповіч, *судді,*

та пані С.Долле, *секретар секції,*

після обговорення в нарадчій кімнаті 11 жовтня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 7302/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України паном Віктором Гавриловичем Черемським (далі – заявник) 18 лютого 2003 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженими - пані Валерією Лутковською.
3. 23 листопада 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом-відповідачем. Суд вирішив, що відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції прийнятність та суть скарги будуть розглядатись одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1934 році та проживає у місті Сніжне, Україна.
5. Рішенням від 12 червня 2000 року Сніжнянський міський суд зобов'язав державну холдингову компанію „Торезантрацит” виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати та інші виплати у сумі 3448,60 грн¹.
6. 26 червня 2000 року Торезький міський відділ державної виконавчої служби відкрив виконавче провадження щодо виконання вищевказаного рішення.
7. 2 березня 2004 року виконавча служба повідомила заявника про те, що рішення суду від 12 червня 2000 року не може бути виконано в зв'язку з великою кількістю виконавчих проваджень щодо стягнення коштів з боржника і що процедура щодо примусового продажу майна, що належить боржнику, була

¹ приблизно 568 Євро

зупинена у зв'язку з дією мораторію на примусову реалізацію майна, що належить державному підприємству, введеного Законом України від 29 листопада 2001 року.

8. 28 жовтня та 22 грудня 2004 року вся сума заборгованості за рішенням суду була виплачена заявнику шляхом здійснення двох виплат 2 679,70 грн.² та 768,90 грн.³, відповідно.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ТА ПРАКТИКА

9. Національне законодавство та практика викладені у рішенні по справі „Ромашов проти України” (№ 67534/01 пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

10. Заявник, посилаючись на п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції, скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Сніжнянського міського суду від 12 червня 2000 року у належний строк. Пункт 1 статті 6 та стаття 13 Конвенції передбачають таке:

п. 1 ст. 6

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

ст. 13

„Кожен, чий права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи”

I ПРИЙНЯТНІСТЬ

11. Викладені Урядом заперечення подібні до тих, які Суд відхилив у справі „Ромашов проти України” (див. рішення по справі „Ромашов проти України” № 67534/01 пп. 28-33, від 27.07.2004 р.). Відповідно, Суд вважає, що заперечення Уряду повинні бути відхилені.
12. Суд доходить висновку, що скарга заявника відповідно п. 1 ст. 6 Конвенції порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви неприйнятною. З тих же підстав скарга заявника за ст. 13 Конвенції не може бути проголошена неприйнятною.

² приблизно 441 ЄВРО.

³ приблизно 127 ЄВРО.

II. ЩОДО СУТИ

13. У своїх зауваженнях Уряд надав аргументи подібні до тих, які він надав у справі „Ромашов проти України”. У цих зауваженнях Уряд стверджував, що у справі не було порушення п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції (див. вищевказане рішення у справі „Ромашов проти України”, пп. 28-33, 37).
14. Заявник не погодився з цими аргументами.
15. Суд зауважує, що рішення Сніжнянського міського суду від 12 червня 2000 року залишалось невиконаним приблизно чотири роки та п'ять місяців.
16. Суд повторює, що вже встановлював порушення п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції у справах, що підіймали питання подібні до тих, що містяться у цій справі (див. рішення у справі „Сокур проти України”, № 29439/02, пп. 36-37, від 26 квітня 2005 року та рішення у справі „Войтенко проти України”, від 29 червня 2004 р., № 18966/02, пп. 46-48).
17. Розглянувши всі надані йому документи Суд вважає, що Уряд не виклав жодного факту або аргументу, який би міг переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушено п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

18. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію”.

A. Шкода та судові витрати

19. Заявник просив відшкодувати матеріальну та моральну шкоду, а також судові витрати в загальній сумі 30 000,00 грн⁴.
20. Уряд зауважив, що заявник не обґрунтував суму, яку просив і що встановлення порушення буде становити достатню сатисфакцію.
21. Об'єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявнику загальну суму 2 120,00 ЄВРО з огляду на всі його вимоги щодо відшкодування матеріальної та моральної шкоди, а також витрати у судовому провадженні.

Б. Пеня

22. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

⁴ Приблизно 4 934,00 ЄВРО

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення ст. 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 2 120,00 ЄВРО (дві тисячі сто двадцять ЄВРО) з огляду на всі його вимоги та витрати у судовому провадженні плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 8 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С.Долле
Секретар Секції

Ж.-П. Коста
Голова Секції